

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 728

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 august 2020

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

- Decizia nr. 265 din 4 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență 2-4
- Decizia nr. 364 din 16 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) partea introductivă din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 4-6

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

- Decizia nr. 11 din 4 mai 2020 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii) 7-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 265

din 4 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență, excepție ridicată de Viorel Vonica în Dosarul nr. 11.734/236/2014 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.139D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

4. După încheierea ședinței de judecată, autorul excepției de neconstituționalitate a depus note scrise, prin care susține excepția astfel cum fost formulată în fața instanței de judecată ordinare pe rolul căreia se află litigiul. Totodată, prin acestea, invocă temeiuri constituționale noi și învederează aspecte legate de aplicarea în concret a normelor legale criticate de către instanțele de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin încheierea din 10 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 11.734/236/2014, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență**, excepție ridicată de Viorel Vonica într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții întemeiate pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2008, context în care a fost respinsă cererea de ajutor public judiciar.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține, în esență, că prevederile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt neconstituționale,

deoarece instituie o taxă în contextul unei crize economice mondiale și al politicii de reducere a numărului de taxe, ceea ce este contrar art. 1 alin. (3), art. 16 și art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, întrucât obstrucționează accesul la justiție pentru cei care nu au suficiente resurse financiare.

7. În ceea ce privește dispozițiile art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008, se arată că sancțiunile contravenționale prevăzute de aceste norme pentru apelarea inutilă de către cetățeni a Serviciului de urgență 112 sunt exagerate față de cele cuprinse în Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, lege care conține un cuantum mai mic al amenzilor aplicate pentru faptele contravenționale prevăzute de aceasta. Față de această împrejurare, se apreciază că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 16 din Constituție.

8. **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, și ale art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 28 martie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013: „*În materie contravențională, plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, precum și calea de atac împotriva hotărârii pronunțate se taxează cu 20 lei.*”;

— Art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008: „(1) *Constituie contravenții următoarele fapte și se sancționează după cum urmează: [...]*

b) *alertarea falsă a agențiilor specializate de intervenție, cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei;*”.

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1)–(3) referitor la accesul liber la justiție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 135 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 11 iunie 2018, Decizia nr. 118 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 13 mai 2014, și Decizia nr. 832 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 7 decembrie 2012, Curtea a arătat că accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii (Decizia nr. 832 din 11 octombrie 2012), fiind în consonanță și cu dispozițiile art. 15 din Legea fundamentală, în virtutea cărora cetățenii au obligațiile prevăzute de Constituție și legi, obligația de plată a taxelor judiciare de timbru fiind una dintre acestea.

17. Prin urmare, având în vedere că, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege, rămâne la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe ori impozite sau, dimpotrivă, să instituie asemenea taxe cum este cea criticată în prezenta cauză (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 135 din 20 martie 2018).

18. În acest context, Curtea reține că echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, astfel că plata acestora revine părții care cade în pretenții.

19. În materie contravențională, potrivit art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, precum și calea de atac împotriva hotărârii pronunțate se taxează cu 20 lei. Prin cadrul legislativ actual aceste cereri nu mai sunt scutite de taxa judiciară de timbru, astfel cum era statuat în art. 36 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în forma sa inițială. În acest context, Curtea observă că taxa instituită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 este însă una fixă și nu depinde în niciun fel de tipul contravenției împotriva căreia se depune plângerea și nici de cuantumul amenzi.

20. Față de această împrejurare, Curtea reține că o atare soluție legislativă este justificată atât timp cât legiuitorul optează, în materie contravențională, pentru sistemul unei taxe fixe, și nu la valoare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 510 din 5 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 6 februarie 2014, și Decizia nr. 232 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 5 iulie 2016), neputându-se reține încălcarea principiului accesului liber la justiție, astfel cum este consacrat de prevederile constituționale.

21. În ceea ce privește principiul egalității și nediscriminării, în jurisprudența Curții Constituționale s-a arătat că încălcarea acestui principiu există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (Decizia nr. 599 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 18 mai 2009, sau Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010). Or, din evaluarea prevederilor legale criticate, Curtea observă că acestea au în vedere toate plângerile formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, precum și calea de atac împotriva hotărârii pronunțate, acestea fiind taxate cu suma fixă de 20 lei, nefiind, așadar, instituit un tratament diferențiat.

22. Cu privire la invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Constituție prin prisma faptului că este obstrucționat accesul la justiție al persoanelor care nu au suficiente resurse financiare, Curtea constată că legiuitorul a adoptat reglementări care vizează și acele situații în care partea nu poate face față cheltuielilor unui proces din cauza lipsei mijloacelor materiale. Astfel, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, justițiabilii pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eşalonări de la plata taxelor judiciare de timbru. De asemenea, prin dispozițiile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 se instituie posibilitatea instanței de judecată de a acorda scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, la solicitarea justificată a părților interesate.

23. Față de această împrejurare, având în vedere faptul că principiul egalității presupune ca la situații egale să se aplice un tratament juridic egal, fără nicio discriminare pe criterii arbitrar, și, în același timp, presupune și dreptul la diferențiere în tratament juridic, dacă situațiile în care se află cetățenii sunt diferite, nu se poate reține pretinsa discriminare pe criteriul averii, întrucât există mijloace legale prin care se asigură protecția drepturilor fundamentale, legiuitorul adoptând mecanisme de protecție a persoanelor vulnerabile din punct de vedere financiar, ceea ce constituie o garanție a accesului liber la justiție.

24. Având în vedere faptul că nu s-a constatat încălcarea principiilor și a valorilor constituționale, astfel cum acestea sunt consacrate de Constituție, nu se poate reține nici încălcarea art. 1 alin. (3) privind statul de drept, care asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și a actelor normative cu aceasta, prin prisma principiului legalității.

25. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008, Curtea observă că pretinsa neconstituționalitate a acestor dispoziții este dedusă de către autorul excepției prin raportare la dispozițiile Legii nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 18 februarie 2020.

26. Astfel, este adusă în discuție compararea cuantumului amenzilor prevăzute de cele două acte normative, respectiv contravențiile și pedepsele aplicabile, care au regimuri juridice diferite. Or, pe lângă faptul că este atributul exclusiv al legiuitorului să sancționeze anumite fapte antisociale în funcție de gravitatea faptelor și de valorile sociale ocrotite, Curtea reține că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii prevăzute de Legea fundamentală.

27. Prin urmare, având în vedere cele prezentate, precum și dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră Curtea Constituțională asigură controlul constituționalității legilor și a ordonanțelor Guvernului în raport cu normele sau principiile Constituției, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008, astfel cum este formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

28. În ceea ce privește notele scrise depuse la Curtea Constituțională după închiderea dezbaterilor, prin care se invocă temeuri constituționale noi, respectiv art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea arată că, pe de o parte, potrivit art. 394 alin. (3) din Codul de procedură civilă, după închiderea dezbaterilor,

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Vonica în Dosarul nr. 11.734/236/2014 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 364

din 16 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) partea introductivă din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza finală din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada

părțile nu mai pot depune niciun înscris la dosarul cauzei, sub sancțiunea de a nu fi luat în seamă, iar, pe de altă parte, Curtea reiterează jurisprudența sa constantă, potrivit căreia litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi modificate de vreuna dintre părți. Așa fiind, critica formulată prin notele scrise depuse la Curtea Constituțională este inadmisibilă în contextul dat (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 400 din 6 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 939 din 22 noiembrie 2019, și Decizia nr. 1.069 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 7 septembrie 2011).

6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Elena Pădurariu și de Viorica Chircan în Dosarul nr. 2.154/99/2017 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 751D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 311 din 3 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.154/99/2017, **Curtea de Apel Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza finală**

din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantele Elena Pădurariu și Viorica Chircan în cadrul soluționării apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 2.116 din 20 noiembrie 2017 a Tribunalului Iași, prin care s-a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și a fost respinsă cererea de chemare în judecată a statului român privind acordarea de despăgubiri pentru daune morale în temeiul Legii nr. 221/2009.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarele acesteia susțin, în esență, că Legea nr. 221/2009 are un caracter compensatoriu întrucât, așa cum este precizat în expunerea sa de motive, s-a dorit despăgubirea persoanelor care au suferit de pe urma regimului comunist. Or, instituirea unui termen de 3 ani în care se pot solicita aceste despăgubiri contravine art. 15 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea. Se invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 80 din 16 februarie 2014, prin care s-a stabilit că „impunerea unor condiții temporale, în speță, condiția ca cetățeanul român să fi avut domiciliul în România cu cel puțin 6 luni înainte de data alegerilor, încalcă limitele revizuirii Constituției, suprimând principiul universalității drepturilor, reglementat de art. 15 alin. (1) din Constituție, dreptul de a fi ales al cetățenilor cu domiciliul în România care nu îndeplinesc noua ipoteză normativă restrictivă, precum și o garanție a acestuia, egalitatea în drepturi”. Așadar, se susține că textul criticat este neconstituțional prin impunerea unui termen de 3 ani în care petentul poate formula o acțiune de despăgubiri de la statul român.

6. De asemenea, se susține că dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 21 din Constituție, deoarece îngăduiesc accesul liber la justiție prin aceea că, dacă acțiunea de despăgubiri se depune după termenul de 3 ani, se va admite excepția prescripției acțiunii, iar aceasta va fi respinsă ca tardivă. Se invocă în susținerea acestei critici Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 24 martie 2005.

7. În final, se susține că instituirea acestui termen de 3 ani este o măsură disproporționată, având în vedere că perioada vizată de cadrul normativ este de 14 ori mai mare, fiind vorba în speță de 44 de ani. Or, dacă se are în vedere perioada de 44 ani în care au existat condamnări politice sau alte suferințe produse de regimul comunist, este disproporțional ca legiuitorul să stabilească un termen de doar 3 ani pentru introducerea acțiunilor în despăgubiri pentru prejudiciile cauzate de regimul comunist. Problema majoră este momentul de la care acesta începe să curgă, și anume de la data intrării în vigoare a legii. Pentru ca textul criticat să fie constituțional, ar trebui ca „termenul de 3 ani să curgă de la momentul în care petentul face o cerere către Statul român să i se acorde despăgubirile, iar de la momentul respingerii/admiterii cererii respective să curgă un termen de 3 ani, similar cu procedura administrativă”.

8. **Curtea de Apel Iași — Secția civilă** apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în actul de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) teza finală din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut: „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la: [...]”. Curtea reține că, în realitate, autoarele excepției sunt nemulțumite de partea introductivă a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009, în ceea ce privește instituirea termenului de prescripție de 3 ani, astfel că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) partea introductivă din Legea nr. 221/2009.

13. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1), potrivit căruia „Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”, și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 aveau la data intrării în vigoare a acestei legi (14 iunie 2009) următorul conținut: „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare [...];

b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative [...];

c) repunerea în drepturi, în cazul în care prin hotărârea judecătorească de condamnare s-a dispus decăderea din drepturi sau degradarea militară.”

15. Referitor la soluția legislativă de acordare a despăgubirilor pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare, prin deciziile nr. 1.358 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale. Prin Decizia nr. 12 din 19 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 789 din 7 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că, drept „urmare a deciziilor Curții Constituționale nr. 1.358/2010 și nr. 1.360/2010, dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza I din Legea nr. 221/2009

privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora și-au încetat efectele și nu mai pot constitui temei juridic pentru cauzele nesoluționate definitiv la data publicării deciziilor instanței de contencios constituțional în Monitorul Oficial”.

16. În cauză, așa cum reiese din actele dosarului, cererea de chemare în judecată a statului român, prin Ministerul Finanțelor Publice, având ca obiect acordarea de despăgubiri pentru daune morale, ca urmare a condamnării cu caracter politic în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 a fost depusă la Tribunalul Iași în cursul anului 2017. Prin Sentința civilă nr. 2.116 din 20 noiembrie 2017, Tribunalul Iași a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și a respins cererea de chemare în judecată. În cadrul soluționării apelului formulat împotriva acestei sentințe civile, apelantele-reclamante au invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) teza finală din Legea nr. 221/2009 referitoare la instituirea termenului de prescripție de 3 ani pentru solicitarea despăgubirilor. Prin Decizia civilă nr. 311 din 3 mai 2018, Curtea de Apel Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza finală din Legea nr. 221/2009 referitoare la termenul de 3 ani și a respins apelul ca nefondat.

17. Având în vedere atât cadrul legislativ referitor la acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul moral în temeiul art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, cât și cadrul procesual în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, apare necesitatea analizării condiției de admisibilitate a excepției referitoare la legătura acesteia cu soluționarea cauzei.

18. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că cerința stabilită de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, ca dispozițiile de lege criticate pe calea excepției de neconstituționalitate să aibă legătură cu soluționarea cauzei, privește incidența în cauză a acestor dispoziții de lege, respectiv faptul de a fi aplicabile în litigiile în care se invocă excepția de neconstituționalitate, având aptitudinea de a genera efecte juridice diferite în cauză, după cum Curtea Constituțională constată sau nu neconstituționalitatea acestora (a se vedea Decizia nr. 358 din 23 mai 2019 publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 din 9 octombrie 2019). Totodată, Curtea a statuat că o excepție de neconstituționalitate ridicată într-o acțiune *ab initio* inadmisibilă este, de asemenea, inadmisibilă, în condițiile în care nu sunt contestate chiar dispozițiile legale care determină o atare soluție în privința cauzei în care a fost ridicată excepția. Aceasta, deoarece, indiferent de soluția pronunțată de Curtea Constituțională referitor la excepția de neconstituționalitate ridicată într-o cauză *ab initio* inadmisibilă, decizia sa nu va produce niciun efect cu privire la o astfel de cauză. Rezultă că excepția de neconstituționalitate nu are legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992; astfel, întrucât excepția de neconstituționalitate nu îndeplinește o condiție de admisibilitate, aceasta, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă (a se vedea Decizia nr. 171 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 7 aprilie 2011, Decizia nr. 203 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 14 mai 2012, și Decizia nr. 94 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 16 aprilie 2014, sau Decizia nr. 254 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 15 iulie 2016).

19. Ținând cont de această jurisprudență, Curtea observă că, indiferent de soluția referitoare la constituționalitatea instituirii termenului de prescripție de 3 ani, decizia sa nu va produce niciun efect cu privire la cauza având ca obiect acordarea de despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare, deoarece temeiul juridic al aceste acțiuni — art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 — a fost declarat neconstituțional și, prin urmare, și-a încetat efectele înainte de introducerea cererii de chemare în judecată.

20. În consecință, excepția de neconstituționalitate nu are legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 și, întrucât nu îndeplinește o condiție de admisibilitate, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) partea introductivă din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Elena Pădurariu și de Viorica Chircan în Dosarul nr. 2.154/99/2017 al Curții de Apel Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 11

din 4 mai 2020

Dosar nr. 401/1/2020

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Andrei Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Sorinela Alina Macavei	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Marius Ionel Ionescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mona Magdalena Baci	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Barbu	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală

Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii este legal constituit, în conformitate cu dispozițiile art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 34 alin. (3) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Luminița Nicolescu.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent Ileana Peligrad, desemnat pentru această cauză în conformitate cu dispozițiile art. 35 din Regulamentul privind organizarea și

funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la următoarea problemă de drept: „dreptul reclamantilor (judecători și asistenți judiciari) de a beneficia de indemnizații de încadrare brute lunare calculate în raport cu coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T.”.

Magistratul-asistent a învederat că la dosarul cauzei s-au depus: raportul întocmit de domnii judecători-raportori, supliment la raport, amicus curiae de către Asociația Forumul Judecătorilor din România și punct de vedere al Direcției legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Președintele completului, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a acordat cuvântul reprezentantului procurorului general atât pe admisibilitatea sesizării, cât și pe fondul recursului în interesul legii.

Reprezentantul procurorului general a susținut că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât există practică neunitară și este vorba de o reală problemă de drept în raport cu obiectul prezentului recurs în interesul legii, obiect ce este pe deplin identificat și care a primit o soluționare diferită din partea instanțelor, așa cum rezultă din hotărârile anexate.

Pe fond, s-a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei hotărâri prin care să se asigure aplicarea și interpretarea unitară a legii cu privire la problema de drept sesizată, arătând că dreptul de a beneficia de indemnizații brute lunare calculate în raport cu coeficienții de multiplicare prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 aparține exclusiv procurorilor din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T. și nu poate fi extins și la alte categorii de personal din sistemul de justiție, avându-se în vedere și Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016.

Președintele completului, doamna judecător Corina-Alina Corbu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, a constatat următoarele:

I. Temeiul juridic al recursului în interesul legii

1. Articolul 514 din Codul de procedură civilă prevede astfel:

„Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să

ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”.

II. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

2. Sesizarea s-a făcut de către Ministerul Public, atașându-se în dovedirea practicii neunitare jurisprudență relevantă.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unui recurs în interesul legii

3. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției — forma anterioară apariției Legii-cadru nr. 330/2009 — denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006*

Art. 1. — (1) Prezenta ordonanță de urgență reglementează salarizarea și alte drepturi ale membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale și judecătoria, ale procurorilor de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, ale magistraților-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, ale personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, potrivit Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și salarizarea și unele drepturi ale asistenților judiciari.

(2) Salarizarea și celelalte drepturi ale judecătorilor și procurorilor militari se asigură de Ministerul Apărării Naționale, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență și reglementărilor referitoare la drepturile materiale și bănești specifice calității de militar activ. Salarizarea și celelalte drepturi ale procurorilor militari din cadrul Direcției Naționale Anticorupție se asigură de aceasta, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență și reglementărilor referitoare la drepturile materiale și bănești specifice calității de militar activ.

Art. 2. — Salarizarea și celelalte drepturi ale judecătorilor, ale procurorilor, ale personalului asimilat acestora și ale magistraților-asistenți se stabilesc ținându-se seama de locul și rolul justiției în statul de drept, de răspunderea, complexitatea și riscurile funcției, de incompatibilitățile și interdicțiile prevăzute de lege pentru aceste categorii de personal.

Art. 3. — (1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență. [...]

Art. 11. — (1) Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt salariați potrivit nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexă, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii [...]

Art. 40. — Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se aplică începând cu luna aprilie 2006.

Conform pct. 13 de la lit. A din anexa „Coeficienții de multiplicare” funcției de „procuror” din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție îi corespunde coeficientul de multiplicare 19,00.

Același coeficient este prevăzut de pct. 14 de la lit. A din anexă, pentru funcția de „președinte, procuror general” din cadrul curților de apel, parchetelor de pe lângă curțile de apel.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 a fost abrogată parțial prin art. 48 pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009, cu excepția art. 10 alin. (8), art. 11 alin. (4), art. 12—14, art. 15 alin. (1), art. 17, art. 22—29, art. 30—31, art. 31¹ alin. (2), art. 32—34 și art. 37—41.

4. Legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 330/2009 — în forma inițială — denumită în continuare *Legea-cadru nr. 330/2009* (abrogată de Legea-cadru nr. 284/2010 la 1 ianuarie 2011)

Art. 1. — (1) Prezenta lege are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului. [...]

Art. 12. — (1) Coeficienții de ierarhizare pe baza cărora se stabilesc salariile de bază, soldele funcțiilor de bază și indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile și alte drepturi specifice fiecărui domeniu de activitate sunt prevăzuți în anexele nr. I, nr. I/1, nr. I/2, nr. I/3, nr. I/4, nr. II, nr. II/1.1, nr. II/1.2, nr. II/1.3, nr. II/1.4, nr. II/2, nr. II/3, nr. II/4.1, nr. II/4.2, nr. II/4.3, nr. II/4.4, nr. II/4.5, nr. II/4.6, nr. II/4.7, nr. II/5, nr. II/6, nr. II/7, nr. II/8, nr. II/9, nr. II/10, nr. II/11, nr. II/12, nr. II/13, nr. II/14, nr. III, nr. III/1, nr. III/2, nr. III/3, nr. III/4, nr. IV, nr. IV/1A, nr. IV/1B, nr. IV/1C, nr. IV/2, nr. IV/3A, nr. IV/3B, nr. IV/4, nr. IV/5, nr. IV/6, nr. V, nr. VI, nr. V/2, nr. V/3, nr. V/3A, nr. V/4, nr. VI, nr. VI/1—7, nr. VII, nr. VIII/1, nr. VIII, nr. VIII/1, nr. IX, nr. IX/1, nr. IX/2, nr. IX/3, nr. IX/4, nr. X, nr. XI, nr. XI, nr. XI/1, nr. XII, nr. XII/1, nr. XII/2, nr. XII/3 și nr. XIII. [...]

(3) În anul 2010, salariile, soldele și indemnizațiile lunare de încadrare se stabilesc potrivit art. 30 alin. (5), fără a fi utilizați coeficienții de ierarhizare prevăzuți în anexele la prezenta lege.

Art. 30 alin. (5) „În anul 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își va păstra salariul avut, fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009, astfel:

a) noul salariu de bază, solda funcției de bază sau, după caz, indemnizația

lunară de încadrare va fi cel/cea corespunzătoare funcțiilor din luna decembrie 2009, la care se adaugă sporurile care se introduc în acesta/aceasta potrivit anexelor la prezenta lege;

b) sporurile prevăzute în anexele la prezenta lege rămase în afara salariului de bază, soldei funcției de bază sau, după caz, indemnizației lunare de încadrare se vor acorda într-un quantum care să conducă la o valoare egală cu suma calculată pentru luna decembrie 2009.

5. Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice — în forma inițială — denumită în continuare *Legea-cadru nr. 284/2010*

Art. 10. — (1) Salariile de bază, soldele/salariile de funcție și indemnizațiile lunare de încadrare se stabilesc prin înmulțirea coeficienților de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare cu valoarea de referință, rotunjindu-se din leu în leu în favoarea salariatului.

În alin. (2) au fost prevăzuți coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare. [...]

Art. 11. — (1) Clasele de salarizare și coeficienții de ierarhizare pe baza cărora se stabilesc salariile de bază, soldele/salariile de funcție și indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile și alte drepturi specifice fiecărui domeniu de activitate corespunzător celor 7 familii ocupaționale de funcții bugetare, precum și pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii sunt prevăzuți în anexele nr. I—VIII [...].

6. Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice — în forma inițială — denumită în continuare *Legea nr. 285/2010*

Art. 1. — (1) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(2) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul

brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții [...].

Art. 4 [...] (2) În anul 2011 nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, denumită în continuare *lege-cadru*.

7. Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar — în forma inițială — *Legea nr. 283/2011*

Art. unic pct. 2. „După articolul unic, care devine articolul I, se introduce un nou articol, articolul II, cu următorul cuprins:

Art. II. — Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:

Art. 1 — (1) În anul 2012, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2011. (...)

Art. 4 [...] (2) În anul 2012 nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare.

8. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale — în forma inițială — denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012* (abrogată prin Legea-cadru nr. 153/2017 la 1 iulie 2017)

Art. 1 — (1) Cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează în două etape, astfel:

a) cu 8%, începând cu data de 1 iunie 2012, față de nivelul acordat pentru luna mai 2012;

b) cu 7,4%, începând cu data de 1 decembrie 2012, față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2012.

9. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare — în forma inițială — denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012*

Art. 1. — În anul 2013 se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 și art. 3—5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012.

Art. 2. — Prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, și ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.

10. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice — în forma inițială — denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013*

Art. 1. — (1) În anul 2014, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2013 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice — în forma inițială — denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014*

Art. 1. — (1) În anul 2015, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.

12. Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice pe anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice — denumită în continuare *Legea nr. 71/2015*

1. La articolul 1, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins:

(5¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

13. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare — în forma inițială — denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015*

Art. 1. — (1) În anul 2016, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2015, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

14. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative — denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016*.

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-

bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 3 se introduc șase noi articole, articolele 31—36, cu următorul cuprins:

Art. 31. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare mai mic decât cel stabilit la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.[...]

15. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016*

Art. 1. [...] 2. La articolul 31, după alineatul (1) se introduc patru noi alineate, alineatele (1¹)—(1⁴), cu următorul cuprins:

(1¹) Sintagma „fiecare funcție” prevăzută la alin. (1) reprezintă funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

(1²) În aplicarea prevederilor alin. (1), pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.[...]

16. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative — în forma inițială, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017*

Art. 1 — (1) În perioada 1 martie—31 decembrie 2017 se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna februarie 2017 quantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară, precum și quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

17. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice — forma în vigoare începând cu 22 mai 2018, denumită în continuare *Legea-cadru nr. 153/2017*

Art. 12 (1) Salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare și indemnizațiile lunare se stabilesc potrivit prevederilor prezentei legi și anexelor nr. I—IX, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și

bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite.

(2) Începând cu anul 2023, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție și indemnizațiile de încadrare se stabilesc prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I—VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.[...]

Art. 38. — (1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2017:

a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, quantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) quantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(4) În perioada 2019—2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h) (...)

(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

(6¹) Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia.

Art. 44. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: [...]

9. Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

IV. Obiectul recursului în interesul legii. Orientările jurisprudențiale divergente

18. Titularul sesizării, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a semnalat că în

practica judiciară nu există un punct de vedere unitar asupra chestiunii relative la „dreptul reclamanților (judecători și asistenți judiciari) de a beneficia de indemnizații de încadrare brute lunare calculate în raport de coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T.”.

19. Astfel, fiind investite cu soluționarea acțiunilor având ca obiect emiterea unor noi ordine de salarizare, recalcularea indemnizațiilor de încadrare și acordarea — începând cu 9 aprilie 2015 (data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015), precum și în continuare (inclusiv după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017) — a diferențelor de drepturi salariale față de indemnizațiile procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T., în prima orientare jurisprudențială, constatând că în cadrul familiei ocupaționale „Justiție” existau la 9 aprilie 2015 (data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015) judecători în funcție care au obținut în temeiul unor hotărâri judecătorești dreptul de a pune în executare obligații salariale identice celor pretinse de reclamanți, prevăzute în titluri executorii emise în anii 2007—2008, unele instanțe au admis acțiunile formulate.

Pentru a pronunța aceste hotărâri, s-a reținut că: „încă de la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, intenția legiuitorului a fost să recunoască și să prezerve drepturile salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești [art. 3 lit. c)], „ordonatorii principali de credite erau ținuti să aplice dispozițiile legale în materia salarizării astfel încât să nu încalce drepturile recunoscute anterior și să asigure o salarizare unitară pentru întreg personalul, în sensul în care la muncă egală trebuie acordată o indemnizație egală”, „dispozițiile de principiu din Legea-cadru nr. 330/2009 au fost preluate în Legea-cadru nr. 284/2010, dar și în actele normative de salarizare anuală adoptate în aplicarea acesteia (Legea nr. 285/2010, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014)”, iar „aceste dispoziții impuneau ordonatorilor de credite respectarea hotărârilor judecătorești anterior pronunțate în materie și aplicarea unitară a elementelor esențiale de calcul al drepturilor salariale (inclusiv în privința coeficientului de multiplicare), tocmai în scopul implementării unui sistem unitar de salarizare” și, nu în ultimul rând, „ordonatorul de credite nu poate invoca tocmai propria culpă în nepunerea în executare a hotărârilor prin care era obligat implicit la reîncadrare, camuflând-o în susținerea că, nefiind puse în plată, acele drepturi salariale nu pot fi luate în considerare pentru egalizare/recunoaștere drepturi salariale”.

De asemenea, reținând că hotărârile invocate de reclamanți „nu au fost pronunțate în baza unor situații de fapt particulare, ci au interpretat și norme de lege cu aplicabilitate generală pentru personalul din această familie ocupațională (coeficientul de multiplicare fiind un element al salarizării de bază și comun personalului din «Justiție»”, aceste instanțe au dat relevanță Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, apreciind că, deși nu au vizat în mod expres drepturile salariale pretinse de reclamanți, considerentele acestei decizii „pun în discuție efectele juridice ale unor hotărâri pronunțate în materia salarizării personalului din aceeași familie ocupațională și posibilitatea luării în considerare numai a drepturilor salariale prevăzute în actele normative, cu ignorarea celor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești”.

Ținând seama și de considerentele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 36/2018, instanțele au concluzionat că în măsura în care în cadrul familiei ocupaționale „Justiție” existau la 9 aprilie 2015 magistrați judecători care, deținând aceeași funcție cu a reclamanților și îndeplinind aceleași condiții de vechime, beneficiau de o indemnizație de încadrare stabilită prin raportare la un coeficient de multiplicare 19,00, aceasta trebuie avută în vedere la determinarea nivelului maxim aflat în plată, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare, iar indemnizația de încadrare a reclamanților urmează a fi stabilită la același nivel, conform

prevederilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și ale art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

S-a mai reținut că atât doctrina, cât și jurisprudența au statuat în mod unanim și constant existența discriminării în materie de muncă, ori de câte ori un drept salarial nu a fost acordat tuturor categoriilor profesionale (indiferent de funcție), care întruneau elementul generator al respectivului spor sau adaos specific.

Deci există discriminare în sensul art. 2 alin. (1)—(3), art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, întrucât a fost refuzată asimilarea salarizării sub pretextul că aparțin unei anumite categorii socioprofesionale și sub pretextul locului de muncă (specializat prin natura cauzelor instrumentate), criteriile declarate în mod expres de lege ca fiind discriminatorii.

20. În a doua orientare jurisprudențială, alte instanțe au respins acțiunile formulate de către judecători și asistenți judiciari, arătând că cererile reclamanților vizează extinderea domeniului de aplicare a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 referitoare la salarizarea procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T., „potrivit Ordonanței, salarizarea procurorilor din D.N.A. și D.I.I.C.O.T. a avut drept criterii domeniul specializat de activitate (urmărirea penală a infracțiunilor de corupție, respectiv de criminalitate organizată) și nivelul parchetului la care funcționează”, „în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții” și, de asemenea, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 au fost abrogate prin Legea-cadru nr. 330/2009, iar odată cu abrogarea lor, a încetat și situația de eventuală discriminare de vreme ce, potrivit art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, „începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege”.

S-a mai reținut că prin sentințele pe care reclamanții le invocă au fost acordate, cu titlu de despăgubiri, diferențe de drepturi salariale față de indemnizațiile procurorilor D.N.A./D.I.I.C.O.T. [rezultate din aplicarea coeficienților de multiplicare prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006], că despăgubirile respective „au fost achitate anterior anului 2010, nu au fost incluse în indemnizațiile de încadrare pentru a produce o majorare a acestora, iar după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 nici nu mai pot fi luate în calcul la stabilirea salariilor judecătorilor, nefiind drepturi recunoscute și ocrotite de lege în beneficiul acestei categorii profesionale”.

Mai mult, întrucât de la 1 ianuarie 2010 salarizarea s-a realizat potrivit anexei nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009 — reglementare ce a avut în vedere exclusiv indemnizațiile de încadrare lunare, respectiv salariile stabilite potrivit reglementărilor în vigoare la 31 decembrie 2009, iar conform art. 6 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 330/2009, pentru activitatea desfășurată judecătorii și procurorii au dreptul la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau al parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură [prevederi similare regăsindu-se în art. 8 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010, respectiv în art. 8 din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017], aceste instanțe au apreciat că „dacă la stabilirea drepturilor reclamanților s-ar lua în considerare și despăgubirile acordate prin hotărârile referite de aceștia s-ar ajunge la încălcarea principiului stabilirii salariilor magistraților în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor”.

S-a apreciat că Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 nu este incidentă în cazul pretențiilor deduse judecății, întrucât „acordarea coeficienților specifici procurorilor D.N.A./D.I.I.C.O.T.

nu constituie drepturi reglementate de norme cu aplicabilitate generală așa cum era situația majorărilor de 2%, 5% și 11% de la care a plecat analiza Curții Constituționale — care au fost aplicate pentru întreg sistemul justiției, fără niciun fel de circumstanțiere față de situația personală a fiecărui angajat în parte, care, ca atare, se aplică pur și simplu la valoarea de referință sectorială, conducând la majorarea indemnizațiilor de încadrare pentru toți judecătorii”.

V. Punctul de vedere al Ministerului Public

21. Prin punctul de vedere înaintat, titularul sesizării a arătat că din reglementările legale reiese că în perioada 2010—2017 nu s-au aplicat nici coeficienții de ierarhizare prevăzuți de Legea-cadru nr. 330/2009 și nici valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010.

Raportat la aceste reglementari, și după 1 iulie 2017 până în 2023, rămâne același mod de determinare a indemnizațiilor pentru judecători și procurori prin înmulțirea valorii de referință sectoriale (stabilită prin lege) cu un coeficient de multiplicare variabil (astfel cum a fost determinat, raportat la fiecare funcție, în anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006), stabilit potrivit criteriilor prevăzute de art. 3 alin. (1) din ordonanța de urgență menționată, cu aplicarea etapizată a dispozițiilor din Legea-cadru nr. 153/2017.

Prin Legea nr. 71/2015 s-a introdus alin. (5¹) la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 cu următorul cuprins: „(5¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleși condiții”, astfel că actul normativ mai sus menționat a fost reglementat cu scopul de a elimina anomaliile legate de aplicarea dispozițiilor legilor de salarizare, care au determinat în domeniul justiției diferențe între drepturile salariale încasate de persoane care desfășoară aceleași activitate, printre care și cea ce rezultă din aplicarea creșterilor salariale în funcție de valoarea de referință sectorială.

În ceea ce privește discriminarea derivată din diferențe salariale, pentru înlăturarea acesteia, legiuitorul a adoptat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016; referitor la aplicabilitatea dispozițiilor acestui act normativ, în ședința din 23 august 2016, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, cu majoritate de voturi, a adoptat o hotărâre de principiu prin care recomandă ordonatorilor de credite ca, în interpretarea acestor dispoziții legale, să aibă în vedere principiul de drept menționat în expunerea de motive a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 și în cuprinsul art. 3¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, așa cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, în sensul eliminării discrepanțelor salariale existente în sistemul judiciar, astfel încât personalul care beneficiază de aceleași condiții să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității în care își desfășoară activitatea.

Ulterior, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 31 august 2016, care a urmărit să elimine din procesul de egalizare a indemnizațiilor raportarea la indemnizațiile stabilite în baza legii, prin hotărâre judecătorească.

Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, Curtea Constituțională a constatat că, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, începând cu luna august 2016, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în

specialitate, salariul de bază sau indemnizația de încadrare urma să fie același, respectiv aceeași, stabilit(ă) la nivel maxim.

Prin aceeași decizie, Curtea a statuat în sensul că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010.

Curtea Constituțională a concluzionat în sensul că efectul neconstituționalității art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), este acela că „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, la care se face egalizarea trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

Procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T. au fost salarizați la nivelul funcțiilor corespunzătoare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, beneficiind — conform art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 — de indemnizații de încadrare calculate pe baza coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la ordonanța de urgență menționată (19,00—23,00), întrucât cele două structuri de parchet au fost înființate și funcționează potrivit legii, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar potrivit art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență indemnizațiile de încadrare ale judecătorilor, procurorilor și magistraților-asistenți sunt stabilite „în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor”.

Întrucât sunt dispoziții exprese, prevederile art. 11 alin. (1) din ordonanța de urgență menționată nu pot fi extinse și asupra altor categorii de personal din sistemul justiției.

Odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, respectiv la 1 ianuarie 2010, prevederile referitoare la salarizarea judecătorilor și procurorilor cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 — inclusiv cele privind indemnizațiile de încadrare —, au fost abrogate însă în baza dispozițiilor cu caracter tranzitoriu din legile-cadru de salarizare a personalului din sectorul bugetar, acestea au continuat să se aplice.

Astfel, atât Legea-cadru nr. 330/2009, cât și Legea-cadru nr. 284/2010 au prevăzut că indemnizațiile de încadrare ale judecătorilor și procurorilor se stabilesc în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută, preluând principiul enunțat de art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

De asemenea, deși au statuat că la intrarea lor în vigoare personalul din sectorul bugetar va fi reîncadrat pe funcțiile prevăzute de acestea (corespunzător categoriei, gradului și treptei profesionale deținute), ambele legi-cadru de salarizare au reglementat menținerea quantumului brut al indemnizațiilor de încadrare la nivelul celui acordat pentru luna decembrie a anului precedent, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții, acest principiu fiind consacrat ulterior și în legile speciale anuale de aplicare a Legii-cadru nr. 284/2010 (incidente între 1 ianuarie 2011 și 30 iunie 2017).

Nu în ultimul rând, potrivit art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009, dar și reglementărilor similare cuprinse în legile speciale anuale de aplicare a Legii-cadru nr. 284/2010, în perioada 1 ianuarie 2010—30 iunie 2017, personalul nou-încadrat a fost salarizat „la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare” din instituția/autoritatea publică respectivă.

Rezultă că și după 1 ianuarie 2010 legiuitorul a menținut, în privința cuantumului indemnizațiilor de încadrare ale judecătorilor și procurorilor, aceeași diferență rezultată din aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor în care aceștia funcționează.

Declarând neconstituționale prevederile art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, prin Decizia nr. 794/2016, Curtea Constituțională a obligat instituțiile și autoritățile publice să țină seama la stabilirea „nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate” de drepturile recunoscute prin hotărâri judecătorești care — datorită naturii dispozițiilor pe care le interpretează — au aplicabilitate generală la nivelul unei familii ocupaționale.

Astfel, statuând că au aplicabilitate generală „hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare”, Curtea Constituțională s-a referit la hotărârile prin care s-au acordat magistraților și personalului asimilat majorările de 2%, 5% respectiv 11% prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007. În acest sens, în paragraful nr. 27 se reține că: „întrucât hotărârile judecătorești invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate se referă la majorarea indemnizațiilor de încadrare, vizând, de fapt, și întreaga Familie ocupațională a «Justiției», aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate”.

Specific hotărârilor vizate de Curte este faptul că prin acestea s-a statuat asupra unor drepturi salariale care, prin caracterul general al normelor care le-au reglementat (Ordonanța Guvernului nr. 10/2007), ar fi trebuit recunoscute la nivelul unei întregi categorii de personal/familii ocupaționale, respectiv tuturor magistraților.

Prin comparație, în cauzele în legătură cu care s-a ridicat prezenta problemă de drept, obiectul pretențiilor îl constituie majorarea indemnizației de încadrare prin aplicarea unor coeficienți de multiplicare pe care o dispoziție cu caracter special (art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2007) îi prevede în beneficiul numai al unei categorii de procurori precis determinate. Or, câtă vreme prevederile în discuție au caracter special, nu se poate susține că hotărârile judecătorești care se întemeiază pe acestea „interpretează norme cu aplicabilitate generală” la nivelul categoriei profesionale a magistraților, astfel încât să devină incidente statuările Curții Constituționale amintite anterior.

Pe de altă parte, prin Decizia nr. 36/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța supremă s-a pronunțat asupra unei sesizări pe care Curtea de Apel București a formulat-o într-o cauză vizând plata în beneficiul unor grefieri a unor diferențe de drepturi salariale rezultate din majorarea valorii de referință sectorială, ocazie cu care instanței supreme i s-a solicitat să stabilească dacă soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările (indexările) recunoscute prin hotărâri judecătorești onora dintre magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă pentru acestea ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

Întrucât în speța respectivă era în discuție acordarea unor majorări salariale determinate de majorarea valorii de referință sectorială, iar valoarea de referință sectorială este un element de bază și comun al salarizării întregului personal din „Justiție” [conform art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006], titularul sesizării a apreciat că, asemenea Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, nici Decizia nr. 36/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu susține prima orientare de jurisprudență.

În concluzie, s-a arătat că dreptul de a beneficia de indemnizații de încadrare brute lunare calculate în raport cu coeficienții de multiplicare prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 aparține exclusiv procurorilor din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T., pe perioada exercitării funcției în cadrul acestor structuri de parchet, și nu poate fi extins și la alte categorii de personal din sistemul justiției (judecători, procurori ai parchetelor inferioare Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, asistenți judiciari).

VI. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale**

22. Sunt în legătură cu problema de drept sesizată cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin următoarele decizii:

a) Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, prin care s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma „salarizat la același nivel” are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice;

b) Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, prin care s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

23. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 sunt neconstituționale.

VII. **Punctul de vedere teoretic exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică**

24. Prin adresa înaintată s-a arătat că reclamanții (judecători și asistenți judiciari) nu au dreptul de a beneficia de indemnizații de încadrare brute lunare calculate în raport cu coeficienții de multiplicare 19,00—23,00, prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T.

VIII. **Raportul asupra recursului în interesul legii**

25. Prin raportul întocmit de judecătorii-raportori desemnați, conform art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, ale art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 și ale art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, coeficienții de multiplicare prevăzuți de

art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T. nu se cuvin altor categorii de personal din sistemul de justiție, iar prin suplimentul la raport s-a arătat că sesizarea formulată nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

IX.1. Analiza condițiilor de admisibilitate

26. Examinarea condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii relevă următoarele:

27. Potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, „Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”.

28. Articolul 515 din Codul de procedură civilă prevede că „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii”.

29. Textele de lege sus-arătate stabilesc mecanismul, scopul și condițiile de admisibilitate, determinând totodată aria restrictivă a examinării pe care o face instanța în soluționarea recursului în interesul legii. Așa cum rezultă, de altfel, și din dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, unicul și fundamentalul scop al recursului în interesul legii este acela de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești.

30. Sesizarea urmărește statuarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție asupra dreptului reclamanților (judecători și asistenți judiciari) de a beneficia de coeficienții de multiplicare 19,00 — 23,00, prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T., în raport cu care să se calculeze indemnizațiile de încadrare brute lunare ori salariile de bază.

31. Așa fiind, îndeplinirea cerinței de admisibilitate prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă presupune atașarea unor hotărâri judecătorești definitive prin care să fi fost soluționată diferit această chestiune de drept și care, ca atare, să fi fost pronunțate în cauze în care reclamanții (judecători și asistenți judiciari) să fi pretins să li se recunoască dreptul ca la calculul indemnizațiilor de încadrare brute lunare să fie utilizați coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 [pe care art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 îl prevedea numai pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.CO.T.].

32. Din această perspectivă, cerința de admisibilitate desprinsă din dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă nu este întrunită, deoarece hotărârile judecătorești definitive atașate recursului în interesul legii nu relevă, în realitate, o tranșare divergentă asupra existenței dreptului la coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, drept a cărui recunoaștere să fi fost pretinsă de către judecători și asistenți judiciari, prin revendicarea, pentru ei înșiși, a unui beneficiu pe care legea îl acorda exclusiv procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T.; o atare concluzie rezultă din prezentarea divergenței jurisprudențiale în cuprinsul recursului în interesul legii.

33. Potrivit art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în forma anterioară Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, „Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția

deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare *prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență*”. De asemenea, potrivit art. 16 alin. (1) din același act normativ, „Asistenții judiciari numiți în condițiile Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările ulterioare, sunt salarizați cu o indemnizație de încadrare brută lunară potrivit coeficienților de multiplicare *prevăzuți, după caz, la lit. A din anexă, nr. crt. 28—31, în raport cu vechimea în funcții juridice.*”

34. Titularul sesizării are în vedere un anumit reper de calcul al acestei indemnizații, care nu este niciunul dintre cele la care trimit art. 3 alin. (1) și art. 16 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, citate anterior, ci un element salarial despre care se susține în sesizare că este revendicat de către reclamanți, respectiv coeficienții de multiplicare prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T. În acest context, finalitatea reală a sesizării rezidă în pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție asupra dreptului reclamanților (judecători și asistenți judiciari) de a beneficia chiar de coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T., iar calcularea indemnizației de încadrare brute lunare ar fi un simplu demers administrativ ulterior, în ipoteza în care s-ar tranșa, prin decizia de față, în sensul îndreptării judecătorilor și asistenților judiciari la coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

35. Chestiunea de drept enunțată anterior este reflectată de hotărârile pe care titularul sesizării le-a încadrat *în cea de-a doua orientare jurisprudențială*, prin care acțiunile reclamanților au fost respinse, în considerarea faptului că acordarea coeficienților de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T. este realizată în considerarea nivelului parchetului unde funcționează aceștia, respectiv în structuri organizate în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. S-a considerat, în consecință, că stabilirea acelorași reguli de salarizare pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T. întocmai ca și pentru procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție apare ca legitimă și justificată.

36. În schimb, hotărârile prin care acțiunile reclamanților au fost admise, încadrate de către titularul sesizării *în prima orientare jurisprudențială*, nu relevă aceeași chestiune de drept, întrucât instanțele care s-au pronunțat astfel nu s-au raportat în mod direct la salarizarea procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T., ci au avut în vedere aceeași categorie de personal ca reclamanții.

În motivarea acestor din urmă hotărâri s-a constatat că în cadrul familiei ocupaționale „Justiție” existau la 9 aprilie 2015 (data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015) judecători în funcție care îndeplineau aceleași condiții de vechime ca reclamanții și care obținuseră, în temeiul unor hotărâri judecătorești, dreptul de a pune în executare obligații salariale identice celor pretinse de reclamanți.

Din acest considerent, instanțele care au admis acțiunile au apreciat că indemnizația de încadrare a reclamanților trebuie stabilită la nivelul celei de care beneficiau alți judecători, ca urmare a hotărârilor judecătorești anterioare, și care reprezenta nivelul maxim aflat în plată, în aplicarea art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și a art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

37. În raționamentul juridic expus în motivarea soluției de admitere a cererilor reclamanților, este lipsit de relevanță elementul salarial ce a condus, în aprecierea instanțelor, la conturarea unei indemnizații de încadrare la nivelul maxim, în cadrul instituției în care își desfășoară activitatea reclamanții; mai mult, argumentația ar fi fost aceeași și în cazul altor

componente ale indemnizației de încadrare sau ale salariului de bază, dată fiind finalitatea aplicării normelor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, anume aceea a asigurării, în cadrul instituției, a indemnizației de încadrare sau a salariului de bază la nivelul celui maxim aflat în plată.

38. Așadar, prin hotărârile judecătorești din prima orientare jurisprudențială nu s-a tranșat dacă reclamanții judecători sunt îndreptățiți la beneficiul salarial prevăzut de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T., precum în cazul hotărârilor din cea de-a doua orientare, ci s-a făcut doar aplicarea prevederilor legale referitoare la egalizarea indemnizației de încadrare sau a salariului de bază la nivelul celui maxim aflat în plată din cadrul instituției în care își desfășoară activitatea.

39. Față de cele expuse, se constată că hotărârile judecătorești atașate memoriului nu relevă tranșarea aceleiași chestiuni de drept, iar împrejurarea că atât instanțele care au admis cererile reclamanților, cât și cele care le-au respins s-au raportat și la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 nu infirmă această concluzie.

Argumentul nediscriminării a fost avut în vedere în hotărârile din prima orientare jurisprudențială pentru asigurarea egalizării salariale în interiorul profesiei, respectiv între judecători, în timp ce în hotărârile din cea de-a doua orientare jurisprudențială a fost invocat în legătură directă cu coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, comparându-se statutul salarial al judecătorilor reclamanți cu cel al procurorilor din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T.

40. Nu în ultimul rând, trebuie reamintit că instanțele care au admis cererile reclamanților au făcut doar aplicarea unor dispoziții legale, considerate a fi incidente în speță, iar această împrejurare este prin ea însăși suficientă pentru a releva inadmisibilitatea sesizării de față.

41. De aceea, chiar dacă în jurisprudența sa Înalta Curte de Casație și Justiție procedează la redefinirea obiectului sesizării, în cauza de față o atare operațiune nu este utilă, deoarece recursul în interesul legii formulat nu urmărește obținerea interpretării unitare a unor dispoziții legale, ci aduce în dezbatere modalitatea în care acestea se aplică.

42. Obiectul sesizării, în cadrul acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, nu poate privi decât una sau mai multe dispoziții legale interpretate în mod diferit. Premisele recursului în interesul legii sunt acelea că o prevedere legală conține reglementări îndoielnice, lacunare ori neclare, necesar

a fi lămurite sub aspectul interpretării, pentru înlăturarea unei aplicări neunitare a acesteia. *Per a contrario*, nu sunt asigurate aceste premise când sesizarea vizează aplicarea unei dispoziții legale neechivoce la elemente de fapt ale cauzei, respectiv modalitatea în care judecătorii extrag esența unei dispoziții cu caracter general și impersonal și o aplică diverselor cazuri concrete. Revine instanțelor de judecată rolul de a realiza o aplicare cazuală, care presupune studiul circumstanțelor particulare ale cererii, iar apoi calificarea ei juridică și, ulterior, pentru emiterea actului jurisdicțional final, aplicarea normei de drept incidente.

43. Instanța supremă nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu însăși aplicarea legii în scopul soluționării cauzelor respective, un asemenea atribut intrând și fiind necesar să rămână în sfera de competență a instanței de judecată.

44. Hotărârile indicate la paragraful 42 al deciziei de față nu au fost pronunțate în cauze în care reclamanții să își fi întemeiat în drept cererile de chemare în judecată doar pe dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în măsura în care s-a făcut referire și la această normă; dimpotrivă, cauza acțiunilor este mult mai complexă.

45. Astfel, reclamanții, susținând că, în cadrul aceleiași funcții ocupaționale, hotărâri definitive au acordat altor persoane diferențe de drepturi salariale față de indemnizațiile care se cuveneau procurorilor D.N.A. și D.I.I.C.O.T., au pretins egalizarea indemnizațiilor de încadrare sau a salariului de bază la nivelul celui maxim aflat în plată din cadrul instituției în care își desfășoară activitatea; așadar, în aceste cazuri, cererile de chemare în judecată au fost întemeiate pe dispozițiile din ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 83/2014, nr. 57/2015, nr. 20/2016 și nr. 43/2016, dar și pe Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016; discriminarea reglementării a fost invocată din perspectiva expusă, iar cererile au fost fondate și pe Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Astfel, plecând de la premisa afirmată de către reclamanți, potrivit căreia coeficienții de multiplicare în discuție ar fi fost deja recunoscuți altor magistrați aflați în situații identice, instanțele au examinat discriminarea reglementărilor succesive și au statuat asupra necesității egalizării indemnizațiilor de încadrare sau a salariului de bază la nivelul celui maxim aflat în plată.

46. Or, aplicarea coroborată a tuturor dispozițiilor legale incidente reprezintă rolul exclusiv al judecătorului care soluționează litigiul, potrivit art. 22 alin. (1) din Codul de procedură civilă, motiv pentru care, și din această perspectivă, sesizarea de față este inadmisibilă.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517, cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unui recurs în interesul legii asupra următoarei probleme de drept: „dreptul reclamanților (judecători și asistenți judiciari) de a beneficia de indemnizații de încadrare brute lunare calculate în raport cu coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T.”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 4 mai 2020.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

